

ÜZENET

A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET
HETILAPJA – III. ÉVFOLYAM – 13. SZÁM, 2010. MÁR. 28.

Szeretett testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Ma, ha valaki jellemezné, ki a hívő ember, valószínűleg azzal kezdené, hogy olyan valaki, aki bizonyos transzcendens erő létezését vallja és bizonyos értékrend szerint próbál élni.

A felolvasott történet azonban a hitnek sokkal kiválóbb oldalát mutatja be: azt, hogy a hit erő, amely nem sejtett lehetőségeket és győzelmeket nyújt az embernek. Ezzel a történettel Jézus ma felteszi

1. A hitbéli bátorság

Valóban, ha a keresztyén múltba tekintünk, megállapíthatjuk, hogy eleinte a keresztyénség dinamikusabb volt. Jézus nevében történtek a dolgok. A hit látható módon volt jelen, annyira, hogy még a római birodalom politikája is kénytelen volt foglalkozni vele. Az emberek szemtanúi voltak minden áldásnak, amelyeket a Jézusba vetett hit munkált. Be kell vallanunk, hogy ma a hit inkább elméleti síkon valósítja meg magát, az ember magánéletére és intim elmélke-

*Jézus ezután nyomban kényszerítette tanítványait, hogy szálljanak hajóba, és menjenek át előtte a túlsó partra, amíg ő elbocsátja a sokaságot. De miután elbocsátotta a sokaságot, felment a hegyre magánosan imádkozni. Amikor beesteledett, egyedül volt ott. A hajó pedig már messze eltávolodott a parttól, és a hullámok között hányódott, mert ellenszél volt. A negyedik éjszakai őrváltáskor odament hozzájuk Jézus a tengeren járva. Amikor a tanítványok meglátták, hogy a tengeren jár, megrettentek, azt mondták, hogy kísértet, és ijedtükben felkiáltottak. De Jézus azonnal megszólította őket, és ezt mondta: „Bízatok, én vagyok, ne féljete!” Péter ekkor így szólt hozzá: „Uram, ha te vagy, parancsold meg, hogy menjek oda hozzád a vízen.” Mire ő így szólt: „Jöjj!” Péter erre kiszállt a hajóból, elindult a vízen, és Jézus felé ment. Amikor azonban az erős szélre figyelt, megijedt, és amint süllyedni kezdett, felkiáltott: „Uram, mentes meg!” Jézus azonnal kinyújtotta a kezét, megragadta őt, és ezt mondta neki: „Kicsinyhitű, miért kételkedtél?” És amint beszálltak a hajóba, elült a szél. A hajóban levők pedig leborultak előtte, és ezt mondták:
„Valóban Isten Fia vagy!”*

Mt 14:22-33

nekünk a kérdést, vajon elméleti keresztyének vagyunk-e, vagy van bátorságunk hitünkbe gyakorlatilag is belekapaszkodni, és annak erejével legyőzni az életünkben feltámadott mindenféle ellenszeleket.

désére szükkült le és valamelyest vesztett dinamikusságából. A hívókról jobb esetben azt lehet mondani, hogy kedvesek és rendesek. Maga a hívő ember talán már nem is vár többet annál, hogy legyen reménysége és vigasza kritikus

élethelyzeteiben, de nem táplál nagyobb igényt, hogy például hite által különleges vagy rendkívüli eseteknek legyen a kezdeményezője vagy véghezvivője. Mintha értelmetlen dolognak hangzana Jézus prófétai szava: „*Bizony mondom nektek, aki hisz énbennem, azokat a cselekedeteket, amelyeket én teszek, szintén megteszi, sőt ezeknél nagyobbakat is tesz.*“ (Ján 14,12) Erre szinte önkéntelenül kikíváncozik belőlünk: Hiszen Jézus a legnagyobb, nem akarhatunk nagyobbat tenni nála! De Jézus szavai szerint úgy néz ki, hogy Jézus nem kívánja tőlünk ezt az alibista szerénységet. Mit is kíván? Azt, hogy „a tengeren járjunk“. Nem csoda, hogy Péter apostolt választotta az egyház alapítójául, mert Péterben megvolt az, ami sokunkból hiányzik: Péter kívánt a tengeren járni. Ő volt az egyedüli, akiben megvolt ez az értékes keresztyén tulajdonság: a hitbeli bátorság. Péter hozzáállása merőben más volt, mint a többi tanítványé és mint a miénk, akik szívesebben megmaradunk a református lelkiség által is táplált pozícióban: jaj, bűnös vagyok, kicsiny és jelentéktelen, mit is kívánhatok én a Mindenhatótól.

Ott a hajón tizenketten voltak, de csak egynek volt mersze mondani: „*Uram, ha te vagy, parancsold meg, hogy menjek oda hozzád a vízen.*“ (Mt 14,28)

Ez az ember örök harca: ha hívő is, mint a hajón maradt tizenegy tanítvány, mégis a minket közvetlenül körülvevő érzéki világ, a természeti törvények szigorúsága és a törvényszerűségek könnyebben meggyőznek minket, hogy általuk „földhöz vagyunk kötve“. Úgy

gondoljuk, hogy nem befolyásolhatjuk azt, ami velünk történik, hogy nem várhatunk többet az életben, csak azt, ami vagy jön vagy nem jön. Félelmünk vagy helyzetünk feladása úgy mint a tanítványokat, minket is képletesen a hajón tart várakozva, hogy mit tesz velünk az élet ellenszele és vihara. Ha úgy érezzük, olyan irányban halad az életünk, amely nem elégít ki, vagy amely egyenesen tarthatatlan, könnyebben elfogadjuk azt, hogy ez a sorsunk, amely vagy büntetésként vagy próbaként sújt minket, de nem látjuk a harmadik lehetőséget: hogy a hitben mindig van megoldás, amelyet mi hittel aktívan kézbe vehetünk.

Félreértés ne essék: nem önkényről beszélek, amikor Isten akaratától elszakadva magunk szerint járunk. Péter sem akart a maga feje szerint futkosni a viharzó tengeren, hanem Jézushoz akart menni: Olyan hitbeli aktivitásra gondolok, amely által Jézusnál kötünk ki. Amely megerősíti bennünk a Jézussal való áldott közösség megtapasztalását.

Ez a történet zavarba hozhat minket, hogy valóban képes az ember ilyen csodára? Minden bibliai csodatörténet zavarba hozó és valóban kihívás, miként válaszoljuk meg, és miként lehetne aszerint cselekedni. De fontos megjegyezni, hogy az ilyen fajta történet előterében nem a természetfelettség áll, hanem a hitvallás. Ez a történet nem akar egyebet, mint buzdítani a hívőket arra, hogy Jézusban megoldható az, amit mi egyébként feladnánk. Hangsúlyozza, hogy Jézusnál semmi sem lehetetlen még egy közönséges ember számára sem. Ebben a világban, amelyben valóban sokszor

számtalan krízissel és megoldhatatlannak tűnő helyzettel találjuk szemben magunkat, nincs nagyobb tengeren járáshoz hasonló csoda mint az, hogy a hitbéli bátorságunkkal ezeket a „nincs tovább utakat“ bizonyosságtevésképpen legyőzzük. Abban az időben lehetetlennek látszott a tengeren járni. A mai korban van elég más helyzet, amelynek a legyőzése csodának számít, és nem szükséges, hogy feltétlenül természetfeletti jellegűek legyenek. Mindenki táplál magában valami félelmet, amin nem tudja túltenni magát, vagy szembesül olyan helyzettel, amelyet megoldhatatlannak lát, akár betegségben, akár családjában, házasságában, munkahelyén és ennél komplikáltabb és egyénibb dolgokban.

A Szentlélek hitet adott nekünk, Péter apostol pedig megmutatta nekünk, hogy a hitet lehet és kell használni. Manapság mi hívők is sajnos sok racionalitást (=ésszerűséget) engedünk be a hitbe, de kérdés az, nem kár-e? Hisz nem csak vallási mitológia beszél a hit lehetőségeiről, de a modern kor noetika nevezetű tudománya is felfedezte, hogy agyunk csupán 10 százalékát használjuk, és erős koncentrációból született gondolat képes az anyagot is formálni. Akármennyire sok vitát szülhet is ez az információ, valahol úgy látom, hogy ez mégis ugyanahhoz vezet, amit Jézus úgy ír le, hogy: „...*ha van hitetek, és nem kételkedtek, ...ha ennek a hegynek azt mondjátok: Emelkedj fel, és vesd magad a tengerbe!* - az is meglesz. És mindazt, amit imádságban hittel kértek, megkapjátok.“ (Mt 21,21-22)

2. Imádság

Valóban: nem szabad elfelejtenünk, hogy hitünk legelső forrása az imádság. A felolvasott rész eleje arról tudósít, hogy Jézus felment a hegyre magánosan imádkozni. Jézus egész élete aktivitását imádkozásra alapozta. Ideje nagy részét imádkozásra fordította, mert tudta, hogy anélkül nem lesz ereje. Mondhatjuk azt, hogy hitbéli aktivitásunk annak megfelelő, mennyire imádkozunk. Meggyőződésem szerint nem imádkozunk eleget. Ha százalékokban kiszámítanánk, napunk mennyi idejét töltjük leborulva Isten előtt, az eredmény nem lenne magas szám. Nem vád ez, csak talán magyarázat a mi hitbéli erőtlenségünkre és arra, hogy az egyház miért nem tudja abba az ámulatba ejteni a világot mint valaha. Sajnos, Jézus annyiszor szóvá teszi, mi mindenre lennénk képesek, ha imádkozó kintartásunk és hitünk volna, hogy nem lehet az ilyen jellegű történeteket lezárni azzal a végkövetkeztetéssel, hogy abban az időben más helyzet volt. Inkább fel kell tennünk magunknak a kérdést, mit változtatunk ezen? Bizony, a hiten, a hitbéli növekedésünkön dolgozni kell. Sajnos én is azok közé tartozom, akiket könnyen zavarba hoznak a csodatörténetek, de Jézus komolysága, amellyel a hit erejéről beszél, nem hagyhat minket nyugton, ami e témát illeti. Emlékezzünk csak Jézusnak a talentumokról szóló példázatára: három szolgára különböző mennyiségű talentumot bízott távolléte idejére uruk; ketten forgatták és gyarapították, a harmadik nem használta, elásta. A végét tudjátok: gazdájuk megfeddte azt, aki nem volt ak-

tív, és közömbösen és lustán állt ahhoz, amit kapott. Jézus a történetet ezekkel szavakkal zárta le: „*Mert mindenkinek, akinek van, adatik, és bővelkedni fog; attól pedig, akinek nincs, még az is elvételik, amije van.*“ (Mt 25,29) Önkritikusan kérdezgettem magamtól is, hogy vajon a hit nem számít-e talentumnak? Az imádkozás kiváltsága nem számít-e talentumnak? Attól tartok, hogy igen és ilyenkor nincs bátorságom beletekinteni a gyakorlati kegyességem számlájába...

3. Süllyedés

Számolni kell azonban még egy dolloggal. Lehet, hogy a mai üzenet nem mozdít meg minket ma még semmihez. Lehet, hogy a képletes hajón maradunk, mert túl nagy a félelmünk a vihartól és ellenszélről. De lehet, hogy komolyan vesszük a felhívást, és elkezdünk dolgozni a küldetésünkön, a hitünkön. De minden bizonnal egyszer majd eljön a pillanat, amellyel Péter is, akármilyen bátor volt, szembesült: „*Amikor azonban az erős szélre figyelte, megjíedt, és ... süllyedni kezdett...*” Ez a problémánk. A szélre figyelés. Természetesen, ha nem Jézusra tekintünk, visszatér a félelem. A félelem mindig is a legnagyobb akadály volt mind a hívők, mind a hitetlenek számára. Az egy talentum tulajdonosa is azzal érvelt, hogy: „*Félelemben elmentem tehát, és elástam a talentumodat a földbe...*” (Mt 25,25) A hithős Péter is félt és ezzel befejeződött az, ami sikeres kezdetet vett. Péter közel járt ahhoz, hogy megmutassa az utókor számára: „Íme, mire is képes az ember,

ha hisz.“ Lehet, hogy ez a tapasztalat kivédte volna életének legnagyobb nyomorúságát, azt, hogy megtagadta Jézust. Mert minél több hitbeli tapasztalatot szerzünk, annál több hibát védünk ki a későbbiekben. Sajnos, legtöbb élethelyzetünkben egész odáig sodródunk, hogy már csak annyit tudunk kiáltani: „Uram, ments meg!” És az Úr ilyenkor valóban ugyanúgy, mint a történetben is, azonnal kinyújtja a kezét. De Jézus nevelő szándéka mindig arra irányult, hogy legyünk önállóak a hitben. Hagyjuk el a félelmet, a kételyeket, és a hitbeli bátorság és kitartás adjon életünknek új irányt és tartalmat.

4. Jézus hitbeli bátorsága

Lássuk csak, mire volt képes magának Jézusnak a hite: véghez tudta vinni a legnagyobb történelmi eseményt: a megváltásunkat. Kinek volna hite kiállni azt, amit Őneki kellett? Szembesülni a megalázással, szenvedéssel, kereszthalállal? Ez nagyobb félelemkeltő veszély, mint a viharzó tenger. Ijesztő végiggondolni azt, mi lenne velünk, ha Jézust elhagyta volna a hit és a kitartás. A Gecsemánékertben elhangzott imádsága példa arra, milyen intenzíven imádkozott: verejték és vér kísérte. Ilyen tethez egész éjszakai imádságos harc volt szükséges, de győzelemhez is vezetett. Vegyünk példát róla. Fontoljuk meg és vizsgáljuk meg hitünk hiányosságait, hisz nem becsebb dologról van itt szó, mint arról, milyen lesz a mi életünk. Lehet, hogy most nagyon óvatos lépésekkel közelünk ehhez a témához, sok kérdőjel van bennünk, de Jézus egyenes vála-

sza minderre egy szó: lehetséges. Azért megfontolandó, kinek van ebben a mérész pontban igaza: a mi félelmünknek és óvatosságunknak vagy Jézusnak, aki egész életében egymás után mutatta a bizonyítékokat arra, hogy „*Minden lehetséges annak, aki hisz*“. Ha ismerjük Jézust, nem lesz nehéz erre válaszolnunk. Vegyük hát mi is bátorságot és minden

félelemkeltő, elbizonytalanító élethelyzetben lépünk ki a hajóból s induljunk el Jézusba vetett hittel és bizalommal.

Ámen

(*Elhangzott 2010. március 21-én,
az igét Š.A hirdette*)

KÖTŐJELES TÖRTÉNET

Az ajándék

A nagy német költő, Rainer Maria Rilke hosszabb időn át Párizsban élt. Sokat sétált a városban. Az egyik utcasarkon öreg koldusasszony üldögélt. A járókelők pár fillért ejtettek kéréges, kéregető kezébe. Az asszony mozdulatlanul, földre szegezett tekintettel, minden életjel nélkül fogadta az alamizsnát.

Rilkét sétáira gyakran elkísérte egy ismerőse. A fiatalasszony maga is szokott adni néhány fillért a koldusasszonynak. Csodálkozott, hogy a költő, akit nem csak a verseiből ismert melegszívű embernek, sohasem ad semmit. Nem értette, hogyan lehet egy ilyen nagyszerű ember ennyire közömbös.

Rilke észrevette, hogy mi foglalkoztatja kísérőjét, és megjegyezte:

– *A szívének kellene adnunk valamit, nem a kezének.*

Néhány nappal később Rilke egy illatozó fehér rózsával indult szokásos sérájukra. Amikor a koldusasszonyhoz értek, megállt, lehajolt, és a szikkadt kezébe fektette a gyönyörű virágot.

Váratlan dolog történt: az öreg, mióta ismerték, most emelte először rájuk pillantását, majd nagy erőfeszítéssel felállt, megragadta az idegen kezét, időtől barázdált arcához szorította, és a rózsát magához szorítva elment.

Napok teltek el. Aztán egy teljes hét. Az utcasarkon üres maradt a koldusasszony helye. Rilke útítársnője aggódott, hogy az öreg koldusasszony talán már nem is él. A hetedik napon újra ott ült az öregasszony. Kéréges, kéregető kezébe a járókelők egy-egy pénzdarabot ejtettek. Az asszony mozdulatlanul, földre szegezett tekintettel minden életjel nélkül fogadta az alamizsnát.

– *De hát miből élt egész idő alatt, ha nem járt ide koldulni?* – tört fel a kérdés a fiatalasszonyból.

Rilke, alig hallhatóan, fejével bólogatva, mintegy önmagának válaszolt:

– *A rózsából, igen, a rózsából.*

(*J.Bill nyomán,*

Hézszer Gábor válogatásából)

GYÜLEKEZETI ALKALMAK

Istentisztelet:

Vasárnap 17.00 órától (nyári időszámítás alatt). (Prága 1, Klimentská 18, 3. emeleti gyülekezeti terem.)

Az istentisztelet idejére **gyermekmegőrzést vállalunk** (ugyanabban az épületben). Az igény bejelentése szombat estig a **+420-723-960913** telefonszámon lehetséges.

Biblióra: Havonta egyszer – a következő bibliórára előreláthatóan április második felében kerül sor.

Konfirmációi felkészítés: vasárnaponként 14.30-tól a Palladium üzletház 3. emeletén

A lelkipásztor elérhetőségei: Éles György, cím: Třeboradická 45, Prága 8 – Kobylišy, telefon: **+420-776-387179**, e-mail: **eles.gyorgy@gmail.com**.

Énekkari próbák: szerdánként 18.00-tól, Nemzetiségek Háza, magyar kisebbség irodája, (Vocelova 3, Prága 2)

VIDÉKI ISTENTISZTELETEK

Pilzen - április 3. délután **15.00-tól** (úrvacsorás istentisztelet) a Csehtestvérek egyház délvárosi templomában.

Brünn - április 10, a helyszínt és időpontot pontosítjuk.

Teplíce - az istentisztelet helyét és időpontját a következő számokban közöljük.

GYÜLEKEZETÜNK ÉLETÉBŐL

– **Megváltozott a vasárnapi istentiszteletek kezdési időpontja.** A mai, március 28-i alkalommal kezdődően a **nyári időszámítás ideje alatt az istentiszteletek 17.00-tól** lesznek megtartva. – **A prágai szlovák nyelvű gyülekezetek** (római katolikus, görög katolikus, evangélikus) **április 18-án, vasárnap ökumenikus találkozót** szerveznek, melyre szeretettel hívják gyülekezetünk tagjait is. A találkozóra, melynek címe „Za domov” - „A hazáért”, a **Szt. Mihály** evangélikus templomban kerül sor (V Jirchářich u. 14, Prága 1), **délután 15.00 órai kezdettel.**

HÚSVÉTI ISTENTISZTELETI REND

Április 2., nagypéntek
17.00 órától

Április 4., húsvét első ünnepe
17.00 órától, úrvacsorával egybekötött istentisztelet

Április 5., húsvét második ünnepe
17.00 órától, igénytől függően, amit az erre a célra kijelölt papírlapon, ill. a lelkész elérhetőségein kérjük jelezni.

ÜZENET – A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET HETILAPJA

Felelős szerkesztők: Éles György, Hlavács Pál, Hlavács Brocko Tünde, Simon Sz. Krisztina.

Lapunkat ingyenesen terjesztjük, de fenntartására bármilyen segítséget örömmel elfogadunk.

E-mail (hetilap rendelések - heti egyszeri küldés elektronikus formában): **uzenet@reformata.cz**

Banki kapcsolat: 7190131205/4000, **Számlanév:** Dienes Kornélia (Maď. ref. sbor)

IBAN CZ704000000007190131205, BIC (=SWIFT) BAWACZPP